

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: **1) M. H. a spol.**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Kežmarku**, za účasti: **1) R. F. a spol.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č. 2007/191-20-KZ/E..č.22 zo dňa 10. septembra 2007, o odvolaní navrhovateľky v 1. rade M. H. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Sp 35/2007-62 zo dňa 6. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Sp 35/2007-62 zo dňa 6. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove potvrdil rozhodnutie odporcu č. 2007/191-20-KZ/E..č.22 zo dňa 10. septembra 2007, ktorým odporca rozhodol v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pôde) tak, že R. F., E. K., rod. F. a K. F., ako vnuci pôvodných vlastníkov a dedičia oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o pôde spĺňajú podmienky § 6 ods. 2 zákona o pôde na vyňatie nehnuteľností z konfiškácie a vydávajú sa im nehnuteľnosti v kat. úz. V. (uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia Obvodného

pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa 10.09.2007). Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že reštitučný nárok oprávnených osôb je dôvodný, predmetné nehnuteľnosti boli starým rodičom oprávnených osôb skonfiškované podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR v znení neskorších predpisov z dôvodu nemeckej národnosti, a to rozhodnutím konfiškačnej komisie v Kežmarku č. V-168/46-III zo dňa 10.07.1947. Krajský súd poukázal na to, že E. K., rod. F a J. M., rod. F. si riadne uplatnili reštitučný nárok dňa 28.12.1992 na Pozemkovom úrade v Poprade a taktiež vyzvali aj povinnú osobu obec V. na vydanie nehnuteľností, avšak obec V. ako povinná osoba postupovala v rozpore s ustanovením § 5 ods. 3 zákona o pôde, pretože povinná osoba obec V. potom, čo bol reštitučný nárok riadne uplatnený, previedla napriek tomu na základe kúpnych zmlúv navrhovateľom ako kupujúcim časti predmetných nehnuteľností a preto sú takéto prevody zo zákona neplatné v zmysle ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka v 1. rade M. H. a poukázala na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v rozpore so spravodlivosťou a aj v rozpore s dobrými mravmi. Uviedla, že navrhovatelia uzatvorili riadne kúpno-predajné zmluvy v dobrej viere s tým, že zo strany predávajúceho obce V. nie sú zamlčané žiadne skutočnosti a že prevádzané nehnuteľnosti nie sú zaťažené právami tretích osôb.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky 1) písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky 1) nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie odporcu o reštitučnom nároku oprávnených osôb podľa zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v znení neskorších predpisov.

Z jednotlivých listinných dôkazov, nachádzajúcich sa v administratívnom spise správneho orgánu, zistil odvolací súd, že E. K., rod. F. a J. M., rod. F. si riadne uplatnili na Pozemkovom úrade v Poprade dňa 28.12.1992 v prekluzívnej lehote reštitučný nárok podľa zákona o pôde. Taktiež z administratívneho spisu nesporne vyplýva, že prechod predmetných nehnuteľností bol v minulosti realizovaný a predmetné nehnuteľnosti prešli na základe nariadenia 104/1945 Zb. SNR v znení neskorších predpisov na Čsl. štát.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež pozitívne hodnotí skutočnosť, že správny orgán v priebehu správneho konania, za účelom vydania čo najobjektívnejšieho rozhodnutia, vykonal ako dôkaz i ohliadku na mieste samom, kde sa preukázalo, že predmetné pozemkové nehnuteľnosti neboli pred účinnosťou zákona zastavané. Taktiež z administratívneho spisu správneho orgánu nesporne vyplýva, že po uplatnení si reštitučného nároku na Pozemkovom úrade v Poprade bola riadne vyzvaná i povinná osoba na vydanie predmetných nehnuteľností, avšak napriek uplatnenému reštitučnému nároku obec V. disponovala predmetnými nehnuteľnosťami v rozpore so starostlivosťou riadneho hospodára, tak ako to má na mysli zákon o pôde, a časť predmetných nehnuteľností previedla kúpno-predajnými zmluvami na navrhovateľov.

Podľa § 5 ods. 3 zákona o pôde povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že postupom povinnej osoby obce V. došlo k porušeniu blokačného ustanovenia, teda ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde a preto príslušné prevody, ktoré vykonala povinná osoba vo vzťahu k navrhovateľom sú zo zákona neplatné. Predmetná neplatnosť právnych úkonov v danom prípade nastáva automaticky zo zákona bez toho, aby bolo potrebné neplatnosť príslušných právnych úkonov nejakým spôsobom osobitne definovať v inom súdnom konaní. V danom prípade zákonodarca pamätal teda i na takéto právne úkony a svoju vôľu prejavil v ustanovení § 5 ods. 3 vete poslednej zákona o pôde tak, že takéto právne úkony sú teda zo zákona neplatné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd SR k záveru, že v konaní podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde bol riadne zistený skutočný stav vecí a boli z neho vyvedené aj správne právne závery a preto i prvostupňový súd postupoval súladne so zákonom, keď napadnuté rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku ako zákonné potvrdil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Navrhovatelia v odvolacom konaní úspech nemali, odporcovi ako i oprávneným osobám v odvolacom konaní trovy nevznikli a preto účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. júla 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová